

Natálie Pecková

Nejraději ze všeho fotím

Přemýšlím, jak tuto zajímavou ženu nejlépe představit. Jako uměleckou fotografku? Jako autorku knižních obálek? Jako knižní grafičku? Jako zakladatelku a vedoucí výtvarného studia pro děti i dospělé? **Natálie Pecková je tvůrčí osobnost, která působí současně v několika oborech výtvarné činnosti.** Zcela organicky a plynule – stejně jako plyne její život.

Text: Jana Skarlantová, Foto: Natálie Pecková

Natálie Pecková

■ Paní Pecková, který z oborů umělecké tvorby máte nejraději?

Nejraději ze všeho fotím, fotím, fotím. Někdy fotím i ve snu. A jindy zas fotím alespoň očima, když náhodou nemám u sebe foťák ani telefon. Ani nevím proč. Focení je pro mě stejně přirozená činnost jako dýchání. A pak ráda upravuji fotografie, aby se co nejvíc přiblížily mojí vizi světa, nebo mým aktuálním stavům. Asi stejně jako pracují s obrazem malíři.

■ Zní to, jako byste se s foťákem narodila! Možná si někdo pomyslí, že dnes fotí s chytrým mobilem každé dítě. Aby se však vaše fotografie dostaly na obálky knih největšího nakladatelské domu Albatros Media, musela jste perfektně zvládnout všechno to, co dělá z nadšeného amatéra profesionála. A že toho není málo, ví nejlépe asi jen profesionálové. Ti vás jistě na cestě k profesionalitě provázeli.

Pro mě byl velkým přínosem kroužek fotografie u pana Jaromíra Santlera, kde jsem se seznámila s procesem vyvolávání a s přemýšlením nad každým snímkem. Výborný byl i nultý ročník

Pražské fotografické školy, kde nás teorií a kritikou trápilo několik výborných fotografů. A nakonec jsem absolvovala obor fotografie na Střední průmyslové škole grafické v Hellichově ulici v Praze.

■ **Ano, vyhlášená „Hellichovka“ vám jistě dala perfektní odborné vzdělání. Prozradte, kdy jste začala fotografovat? Kdy pro vás fotografie začala být tím zajímavým prostředkem vyjádření?**

Fotit jsem začala přibližně v osmi letech. Měla jsem takový malý osmičkový foťáček, vkládala se tam kazeta s filmem s šířkou 8 mm. Dodnes si pamatuji na první snímek: maminka zežadu v balonovém plášti kráčející ulicí ve Vídni. Od té doby jsem věděla, že chci už jenom fotit! Jednou se mi to už určitě splní!

■ **Vzpomínáte na svůj první fotoaparát. Mezitím se technické vybavení ve všech oborech a ve fotografickém zvláště vyvíjí ke stále větší dokonalosti. Jistě i vy máte sbírku zajímavých fotoaparátů.**

Kromě té malé kazetové osmičky jsem měla fotoaparát Ricoh, pak několik Minolt, většinou zděděných, - a už přes dvacet let miluji Nikon. Mám doma celou sbírku digitálů. Ale jsou to spíše poloprofesionální modely. Strašně je ničím! Věčně mi padá stativ, když zapomenu, že fotím časosběr na balkoně. Hrůza! Můj paradoxně nejzachovalejší aparát je speciální zlatá edice Minolta na kinofilm, kterou jsem si koupila k osmnáctým narozeninám ve Frankfurtu v roce 2000. Ještě za německé marky.

■ **Vaším častým námětem fotografií je architektura. Podle jakého „klíče“ si vybíráte objekty svého zájmu?**

Architektura mě fascinuje. Hlavně mrakodrapy a jiné obří, brutalistní stavby. Obdivuji na ni hlavně lidskou schopnost postavit něco, co je složité i jednoduché zároveň. Budovy jsou pro mě živé.

■ **V současném „přebarveném“ světě na mě vaše černobílé fotografie působí zvláštním klidem, poezií, skoro se ostýchám říci nostalgii. Znamená to**

návrat k původním černobílým fotografiím?

U mě rozhoduje nejen samotná fotka, ale i nálada, jakou zrovna mám, když se dostanu ke tvorbě. Prohlížím si své fotky a najednou zapracuje inspirace! To pak tvořím v podstatě v takovém bezvědomém stavu. A po dvou až pěti hodinách se proberu u hotového díla. Tvořím tak dlouho, dokud si prostě všechno nesedne: kompozice, světlo, barevnost, nálada...

■ **Na konečném výsledku se tedy podílí nejen původní fotografie, fotografie, ale i její výtvarná úprava, často s barevným akcentem.**

Ano. Upravuji digitálně převážně v programech Adobe, kombinuji jich několik. Jako bych používala štětky a různá média k vytvoření výsledného obrazu. Některé budovy, záběry jsou tak silné, že stačí černobílá škála, nebo prostě jen světlo a stín. Ráda dodávám některá světla dodatečně, když se mi to líbí k atmosféře obrazu. Někdy zas, když chci vyjádřit nějaké silné emoce, nebo trávím dlouhé hodiny lámáním černobílého textu knihy, tak explodují barevně. Na těch barevných obrazech ale kombinuji většinou architekturu s antickými sochami, které reprezentují mě, nebo můj pocit. Tomu stylu říkám POPRESUR, což znamená popart - renesance - surrealismus.

■ **Zdá se, že jste objevila nový umělecký styl! Ale vážně: jakou mají vaše umělecké fotografie odezvu? Nechystáte nějakou samostatnou výstavu?**

Zatím se uplatňuji nejvíce na instagramu pod značkou @nacitalka nebo @centrotexbrut. Mám velmi dobré ohlasy jak na černobílou tak na barevnou tvorbu. Už mě sledují i jiní lidé než jen rodina - a to je fajn. Zpětná vazba je děsivá ale potřebná. Motivuje. Moje fotografie používají

také hudebníci na plakáty nebo jako obrazy ke svým skladbám. Mým snem je každopádně krásná výstava s obřími zvětšeninami. Tak snad někdy...

■ **Nedá mně, abych se nezeptala na fotografie vašich dětí. Ty fotí každá maminka, natož, když je fotografkou!**

Děti jsem fotila strašně moc - momentky s odraženým bleskem. Fotila jsem je tak moc, až jsou z toho klasicky otrávení a jen doufám, že jednou budou tak dospělí, abych mohla jejich fotky zveřejnit. Jsou skvělé!

■ **Jak jste se dostala od fotografování ke knižní grafice?**

Díky školní praxi jsem se místo do ateliéru dostala na pozici externí grafičky v několika časopisech, - až jsem skončila u knižní grafiky. Pracuji pro nakladatelský dům Albatros Media, který sdružuje pod sebou devět samostatných nakladatelství. Moje práce jsou především pro nakladatelství Motto, Lindeni, XYZ. Také pracuji pro nakladatelský dům Grada.

TVOŘÍM TAK DLOUHO, DOKUD SI PROSTĚ VŠECHNO NESEDNE: KOMPOZICE, SVĚTLO, BAREVNOST, NÁLADA...

ve Vídni. Jinak dodnes miluju lexikony a encyklopedie -- tam je všechno krásné.

■ **V lásce ke knížkám se určitě shodneme! Mít rád knížky je ale přece jen něco jiného než se na jejich podobě přímo podílet. Vy jim dáváte grafickou podobu. Ta je pro čtenáře důležitá, i když si to možná ani neuvědomuje. Ale obálka? To je to první seznámení s knihou. Často rozhoduje o tom, že si lidé knihu koupí. Jaká musí být obálka, aby v té obrovské konkurenci knihu prodala?**

To je těžké... Musí zaujmout čtenáře mezi ostatními knihami ve svém regálovém okolí. Musí taky odpovídat žánru, aby bylo hned jasné, oč se jedná. Nemusí být nutně křiklavá. Někdy stačí jen znájmé jméno autora...

■ **Vzpomínáte si na první knížku, která vyšla s vaší obálkou?**

Myslím, že to byl *Banální příběh* od Alexandry Berkové. Na tuhle knížku jsem dokonce vymyslela novou podobu loga nakladatelství Motto. S malou obměnou toto logo používá nakladatelství dodnes, už dvacet let.

■ **Za tu dobu už jste vytvořila obálky na pěkně dlouho řadu knih. Když máte vytvořit obálku na knihu, přečtete si ji, nebo Vám stačí „stručný obsah“ na záložce?**

Příznám se, že mi stačí anotace z redakce. Čtu knihy jiného žánru: nejraději filozofii, sci-fi a vědeckou literaturu o fyzice a astronomii. A na ty bych už neměla čas. Ale k tomu zadání obálky: je rozdíl, jestli je už text definitivní, nebo ne. Často se obálka dělá dříve. Dostanu třeba zadání: „*Je to smutný příběh ženy ve středním věku, u moře, loď v pozadí...*“ Někdy dostanu celou anotaci, někdy i představu autora... Stane se, že začnu s obálkou na romantický příběh, a nakonec je to krvavá detektivka. Záleží, jestli je text už hotový. A pak nastávají kolečka schvalování od redakce, marketingu, autora a zpět. Nežli je obálka definitivně schválena, je to dlouhý a také dost náročný proces.

■ **Ale potom ta radost, když je kniha opravdu hotová, s „tvářič“, kterou jste jí dala, a můžete ji „potěžit“ v ruce...**

Máte pravdu. Vidět knihy s mými obálkami v knihkupectví, je skvělý pocit. Vždycky s některým z mých dětí chodíme po velkých knihkupectvích a říkám „Tu jsem dělala, tu taky...“ A pak si knihu prohlížím, očichávám, snímám přebal, zkoumám, jak ladí kapitálek a záložka, odborně zhodnotím tisk... Pateticky to prožívám a motivuji se tím k dokončení rozdělaných prací. No a pak se stydlivě vrátím kolem zirájícího a nic netušícího prodávče zpět do reality.

■ **Vy knihy také graficky upravujete a některé i ilustrujete. Jak byste jako odborník charakterizovala „dobrou ilustraci“? Co by měla na prvním místě splňovat?**

Na prvním místě by měla být krásná. Takže vyvážená barevně, kompozičně, obsahově. Je to ovšem obrovsky osobní a pocitový pojem, ale ne nemožný.

■ **Máte nějaké zatím nesplněné přání, jakou knížku byste chtěla ilustrovat?**

Nějakou knížku pro děti. O raketách nebo mrakodrapech! Anebo svoji autorskou knihu s budovami. ●

Tak ať se vám vaše přání jednou „zhotovní“ na pultech knihkupectví.